

esdevingut força peculiar e irregular fins al moment) i fou precisament en aquest punt on el poble assolí, en termes generals, un dels moments de màxima prosperitat.

Aquí és on es concentrà, a partir de llavors, la vida civil i religiosa de la vila. Tots els oficis es donaven cita al Carrer Major: ferrers, fusters, boters, pedranyalers, espasers, mestres de cases, teixidors, sastres i un llarg etcètera, entre els quals fóra bo destacar, de manera preferent, els hostalers, amb tres establiments repartits estratègicament d'un cap a l'altre del carrer.

Mentrestant, el mercat del dimecres anava refermant-se, a la vegada i cada cop més.

LA DECADÈNCIA DE LA PORXADA

Malgrat tot, i tal i com apunta Sales, "la rivalitat i enveja dels veïns, juntament amb la decadència del castell foren causes propícies a què mica en mica, llur importància anés decaient".

Certament, amb els anys, i ens situem ja en els segles XVII i XVIII, la vida activa de la Porxada va anar menguant, com molts dels privilegis de certes poblacions.

Privilegis que es perderen o foren malversats: la tradició assegura, que en el cas de la Porxada, es deixà perdre a canvi d'un tip de bacallà, i tot referint-se a aquesta acció, Josep Rovira declarà: "de bon segur que fou tan sols per uns quants i de cert que foren els que millor menjaven al poble".

De fet, fins al moment, no ha emergit cap motiu prou clarivident que permeti esbrinar l'assumpte. No se sap ni se sabrà mai què hi ha de cert en tot això.

Però el que resulta del tot essencial és ressaltar com la Porxada de la Roca es convertí en un lloc de reunió de festes populars,

en un escenari de balls típics de la comarca durant el segle passat i ja entrat l'actual, com el ball de gitanes, a la llum de les espurnejants "teyeras" que tot ho ennegrien i més modernament, a base de llums d'acetilè.

Els avis de la població, a

principis de segle, encara ho recorden amb nostàlgia: en el mercat s'hi celebraven els balls del diumenge al so del manubri..." i quina manivela feia giravoltar pacientment en Jaume Quintana i Amat, popularment conegut amb el motiu del "pianista".....

I referint-se a records de la seva existència, afirmen que en els últims anys era força comú veure sota de la Porxada un carro carregat de palla "d'en Sidro Diego", preparat d'un dia per l'altre pel seu trasllat a les sínies de Mataró i assenyalen que en els primers anys del nostre segle, llastimosament, el mercat es revestí de certs deixadesa ja que allà s'hi refugiaven pobres, pidolaires que passaven per la Roca i que resultaven ésser més nombrosos del compte al perdre's, a finals del passat segle, les colònies de Cuba i Filipines.

Una de les conseqüències més immediates que es derivà d'aquest fet fou precisament l'aparició d'infinat d'homes mutilats o bé malalts, mancats d'absoluta protecció, que per

tal de subsistir es dedicaven a rodar entre poble i poble amparant-se en la caritat i la misericòrdia d'altri.

Coincideixo amb el parer de Mossèn Sales i Masferrer quan assegura que es tracta d'un fet totalment lamentable la pèrdua

Document de concessió del mercat a La Roca firmat per Jaume I el 1324, i escrit en Llatí vulgar. El document original es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Mercatu da sa Rocha.

Nos Jacobus etc. Ad humilem supplicacionis instanciam fidelis et dilecti thesaurarii nostri Petri Marti, volentes eius intuitu locum suum sive turrim de ça Rocha, termini castri sui de Ampruniano suscipere in crementum, concedimus eidem Petro Marti quod in ipso loco in crementum, concedimus eidem Petro Marti quod in ipso loco de ça Rocha, decetero perpetuo sint mercatum qualibet septimana, videlicet, in die martis. Itaque omnes venientes ad ipsum mercatum cum omnibus bonis et rebus suis sint salvi et securi in veniendo, stando et etiam redeendo. [Sicut quod non capiantur, detineantur vel marchantur culpa crimine vel debitis alienis nec etiam si principales fuerint vel fideiussorio nomine obligati, nisi prius de ipsis fatica inventa fuerit de directo, ipsis tamen solventibus lezdas, pedagia et alia jura debita et consueta]. Exceptis tamen proditoribus seu basatoribus, falsatoribus monete, violatoribus caminorum seu itinerum ac comitentibus crimen lese maiestatis, homicidis, raptoribus seu latronibus. Mandamus itaque per presens privilegium nostrum procuratoribus, vicariis, baiulis aliisque officialibus nostris vel eorum locatentibus, presentibus et futuris, quod predicta omnia et singula teneant inviolabiliter atque servent et

non contraveniant nec aliquem contra venire permitant aliqua racione cuicumque autem contra predicta vel aliqua de predictis ausu temerario venire attemptaviter, iram et indignacionem nostram et penam. D. [aureorum nostro erario applicandorum se noviter absque aliquo remedio incurrisse dampno illato primitus et plenarie restituito in super, etiam, volentes dictum Petrum Marti grosimus prosequi.] concedimus eidem ut per unam leucam circumquaque ipsum locum sive turrim suam de ça Rocha mercatum teneri seu haberi, aut per nos seu nostros utendi negant alicui. In cuius rei testimonium presentes privilegium nostrum fieri et maiestatis nostre sigillo appendicio jussimus communiri. Datum Barchinona quarto kalendas augusti anno domini M^oCCC^oXX^o quarto. Ffranciscus de Bastida, mandato regio.

Signum (+) Jacobi, Dei gracia, regis Aragonum etc.

Testes sunt: reverendus Johannes Toletanus archiepiscopus, dominis regis filius; Infans Petrus, domini natus, comes Ripacurcie; Poncius Barchinone episcopus; Infans reverendus Berengarius, domini regis filius; Otho de Montecatho; Comes Montanarum de Prades.

Fruit clausum per Ffranciscum de Bastida, scriptorem domini regis.